

[Hauch.]

at være fri for saadanne Afgifter, og det kan vi vist alle være enige om. Men jeg maa indrømme — saadan ser vi paa det inden for den Gruppe, jeg har den Ære at repræsentere —, at de økonomiske Forhold ikke tegner sig for os paa en saadan Maade, at det kan være rimeligt paa nuværende Tidspunkt, hvor man jo maa sige, at der ikke hersker nogen egentlig Knaphed paa Penge, at afskaffe disse Afgifter. Der synes at blive god Brug for de Midler, der her er Tale om, og derfor kan vi tiltræde den Forlængelse, som den højtærede Finansminister stiller Forslag om.

Jeg vil udtale min Paaskønnelse af, at man har ordnet det saadan, at disse Love udløber samtidig, og at de udløber samtidig med Finansåret. Den Tid er forhaabentlig ikke saa fjern, hvor vi skal have hele vort Budget og hele vort Skattevæsen ind under andre Forhold end dem, hvorunder vi nu har levet en Aarrække, og med forhaabentlig blidere Vilkaar for Skatteborgerne end dem, vi for Tiden har. Jeg er heller ikke ganske sikker paa, at det vil blive muligt at paa-regne en saadan Pengerigelighed som den, vi har for Øjeblikket, i den Tid, der kommer; jeg er endda i nogen Grad ængstelig for, at der skal komme endogsaa meget knappe Tider inden saa længe.

Vi kan fuldt ud tiltræde de Betragtninger, som den højtærede Finansminister fremførte i Forbindelse med Spørgsmaalet om at anvende en Del af Provenuet til Afdrag paa vore Forpligtelser over for Nationalbanken. Der er jo i Virkeligheden mange Penge i disse Love, jeg vil antage, at der er et Beløb, som ligger et Sted imellem 600 og 700 Mill. Kr., og mit Parti finder det baade naturligt og rimeligt, at man benytter denne Lejlighed, til at konsolidere vort Forhold med Hensyn til de Forpligtelser, vi har over for Nationalbanken. Dette irriterer øjensynligt det socialdemokratiske Parti. Jeg forstaar egentlig ikke rigtig hvorfor, da vi formuemæssigt set jo er lige velstillede, hvad enten vi afskaffer en Gældsforpligtelse, eller vi har Midlerne henliggende i en Kasse; det virker i og for sig fuldkommen ens. Jeg forstod jo nok paa den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti, at der var Tale om principielle Grunde, men jeg kan ikke anerkende den Begrundelse, som det ærede Medlem fremsatte.

Jeg skal paa mit Partis Vegne i det hele anbefale den midlertidige Forlængelse af disse Bestemmelser, og jeg ønsker, at de foreliggende Lovforslag maa faa en hurtig Behandling her i Landstinget, hvilket er

nødvendigt af Hensyn til forskellige Forhold i Forbindelse med Lovenes Gyldighedstid.

Jørgen Jørgensen: Jeg tror, det er i høj Grad nyttigt, at den højtærede Finansminister begynder at bringe lidt Orden i mange af de Ting, som sorterer under Skattevæsenet, hvad enten det angaar de direkte eller de indirekte Skatter, som det i dette Tilfælde drejer sig om. Den højtærede Finansminister har efter min Mening været heldig med den Samling og Simplificering, der her finder Sted, og jeg kunde fristes til at ønske, at den højtærede Finansminister vilde sætte Dampen yderligere op med Hensyn til Simplificering og Samling af alle de mange for den almindelige Vælger ganske uoverskuelige Skattelove, som vi har af forskellig Art; jeg kunde i og for sig fristes til at ønske Lykke og Ro hertil i den Tid, der kommer.

Med Hensyn til selve Lovforslagene skal jeg blot sige, at jeg for saa vidt er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hauch, der nys talte, i, at vi maa haabe, at vi ikke skal se disse Lovforslag i denne Størrelse saa forfærdelig mange Gange endnu. Men Riget fattes jo Penge; det maa man tage til Efterretning. Saa bliver Spørgsmaalet naturligtvis, om man skal gaa den Vej, som Socialdemokraterne ønsker, nemlig at udskrive disse Penge gennem direkte Beskatning, eller om man vil tage i alt Fald en væsentlig Del deraf paa den Basis, der her er Tale om. Nu hører jeg til dem, der siger, at Spørgsmaalet er jo, om de Skatteydere, der skal betale den direkte Skat, kan bære mere i Øjeblikket i al Almindelighed. Det er Skatteyderne med en Indtægt paa mellem 4 000 Kr. og 15 000 Kr., der repræsenterer den virkelige Bærepille; man kan naturligvis godt prøve paa, om man kan faa noget mere hos de relativt faa store Skatteydere, men det er ikke det, der er det afgørende for, om man kan bære mere ad den direkte Beskatnings Vej; det er, jeg kan vel sige alle de andre, der er afgørende for Spørgsmaalet om, hvorvidt den Vej er farbar. Da jeg har den Opfattelse, at Vejen ikke er farbar i Øjeblikket, er jeg overmaade tilfreds med, at den højtærede Finansminister som sekundært Formaal har dette at indtage en Del af disse Penge til Dækning af Statens andre Forpligtelser.

Det er min Opfattelse, at det kolossale Pengeomløb, vi har i Øjeblikket, og som tilsyneladende ikke lader sig standse — det er ligesom man ikke kan faa Hold paa det — er noget, som man maa affinde sig med. Vi